

Г. М. Цимбалюк

**З НЕВИГОЛОШЕНОЇ ПРОМОВИ НА ВРУЧЕННІ
ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ПРЕМІЇ ІМЕНІ ІВАНА ОГІЄНКА
22 КВІТНЯ 2015 РОКУ, м. БРУСИЛІВ**

Вельмишановне товариство!

Звісно ж, сьогодні я мав би вести мову про ті літературні здобутки, за які цю дорогу мені й престижну для загалу нагороду отримав, а ні, то можна було б зайнятися пошуком знаків і символів у тому, що вручення премії відбувається саме в Брусилові, на землі поза всяким сумнівом, освітлений високим духом митрополита Іларіона, а тому й благодатній та увіч не випадково обраній з-поміж усіх інших наших теренів. Затим, чого доброго, міг би збитися на естетичні рефлексії і повністю вихолостити сакральний зміст нинішнього духовного дійства...

Таки багато краще благоговійно торкнутися серцем цього великого осідку нашого світоча і найперше відчутти свою безмірну відповідальність перед пам'яттю цього великого мужа, і зайвий раз звірити власні совісні голоси з його високим регістром...

Чи не за звичкою, бува, ми невтомно запевняємо себе й інших, що є смиренними християнами і сповнені всіляких чеснот, притаманних істинним вірянам. Щоправда, дещо втішаємо знову ж таки самих себе, що нібито живемо в якийсь особливий час, адже «нас із металу виклепав модерн» (Ліна Костенко), тому віками вивірені уклади вочевидячки застаріли, і нам конче необхідні нові смисли та поняття. І зовсім чомусь забуваємо пророчі слова Івана Огієнка: «Служити народові – то служити Богові». Без найменшої знижки на обставини й епохи, від себе додамо. Хай люди скороминучі, хай жорстокий час іноді диктує свої легковажні умови, але ж горні настанови непохитні, але ж євангельські цінності вічні, а саме на них і спирався митрополит Іларіон.

– Де ж тоді справжні слуги народу, а не придепутачені патякалі? Де звиятязці, що зі зброею в руках, а не на словах свою землю боронять од супостата? Тобто – служать. Чому в найкритичніші часи буття Батьківщини, коли на фронтах її доля вирішувалася, увіч шопта від всенького загалу на смертний бій з агресором стала?..

Безліч питань, важких і незручних водночас навіть у таку урочисту годину стоїть перед нами. Але ж без відповіді на них дарма світлі овиди вглядіти. Тому так важливо у цю сувору пору абсолютно чесними найперше перед самими собою бути. Інакше не варте життя заходу.

Тепер уже цілком очевидно, що нинішню цивілізаційну війну ми виграли. На жаль, без втрат не обійшлося. Але то неправда (вірніше, не вся правда), що найкращі гинуть. Просто милосердний Бог дарує гіршим зайву нагоду для спокути.

Тож у всіх нас ще є час прислухатися до світлоносного нашого Митрополита:

«Служба народові, як і кожна праця, – це ціль нашого життя для спасіння».

Не лише власного спасіння, наголошуємо, але й держави.

Хвала долі скоро я знову в зону бойових дій відбудуваю. Господь дав мені можливість прислужитися і народові, і країні.

Слава Україні!

Отримано: 10.10.2015 р.